

Svar på interpellation 2009:9 av Birgitta Sevefjord (v) om hur Stockholms läns landsting kan hjälpa Gaza

Birgitta Sevefjord (v) har i en interpellation ställt följande frågor till mig:

1. Ser du några möjligheter att SLL skulle kunna avsätta ett antal vårdplatser för att hjälpa barnen i Gaza i en svår humanitär katastrof?
2. Är du beredd att ta initiativ till en utredning som undersöker förutsättningarna för SLL att ställa upp med ett antal vårdplatser?
3. Finns det, utöver vårdplatser, något annat som vårt landsting skulle kunna bidra med för att förbättra den humanitära situationen i Gaza, förslagsvis sjukvårdsmateriel, kläder, apparatur eller dylikt?

Med anledning av de ställda frågorna vill jag anföra följande:

Sverige har en lång tradition av humanitärt stöd till det palestinska folket. Biståndsminister Gunilla Carlsson har klargjort att Sverige även i fortsättningen, tillsammans med exempelvis FN-organet UNRWA, kommer att fortsätta med att ge förutsättningar för en återuppbyggnad av Gaza. Förhoppningsvis kan arbetet fortskrida utan att de hjälpsändningar som området tar emot konfiskeras av den terroriststämplade organisationen Hamas, någonting som varit vanligt förekommande under den senaste månaden.

Landstinget kan inte utan uttryckligt stöd i lag eller domstolspraxis ägna sig åt frågor av utrikespolitisk karaktär. Opinions- och solidaritetsyttringar gentemot främmande länder ligger utanför landstingets kompetensområde.

Att avsätta vårdplatser, sjukvårdsmateriel etcetera till andra länder är i regel att betrakta som en biståndshandling, vilket enligt regeringsformen (1974:152) ankommer på regering och riksdag. Utrikes- handels och biståndspolitik är således i grunden en sak för regering och riksdag och kan därför inte anses rymmas inom landstingets kompetensområde, med mindre särskilt lagstöd finns för detta. Enligt lagen (2001:151) om kommunal tjänsteexport och kommunalt internationellt bistånd har dock kommuner och landsting rätt att lämna visst bistånd till utsatta länder och områden under vissa förutsättningar. Jag anser dock att lämpligheten i att landstinget ska använda sig av denna möjlighet i just den här frågan är tveksam.

Väpnade konflikter och mänskligt lidande är tyvärr en del av vardagen i många delar av världen. Civila offer - oavsett om de råkar vara palestinier, israeler eller av annan nationalitet – är ett tydligt tecken på hur förödande en väpnad konflikt blir när den förflyttas till icke-militära områden. Barn och unga är de mest sårbara under sådana omständigheter.

Även om intentionen att hjälpa till i ett katastrofområde är god anser jag inte att landstinget är den organisation som ska bestämma vilka katastrofområden i omvärlden som bör prioriteras vid bistånd. Jag är av den bestämda uppfattningen att dessa frågor bör hanteras på nationell och internationell nivå – inte inom Stockholms läns landsting.

Därmed anser jag interpellationen besvarad.

Stockholm den 5 mars 2009

Catharina Elmsäter Svärd